

Mají všichni křesťané nebeskou naději?

Jednota všech křesťanů

⚓ 1 Podporuje Bible rozdělení křesťanů do dvou skupin?

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. (Jan 17: 20-21 + 24)

Hlavní znamení, o kterých Ježíš mluví a podle kterých má svět poznat jeho následovníky, jsou láska a jednota. Dokonalá jednota, za kterou se také modlil, má být už v tomto životě a pokračovat ve věčnosti.

Bůh, který si tolik přál, aby jeho děti byly v jednotě, jim dal stejnou naději: věčný život v hlubokém společenství s ním v nebi [1].

Cílem Ježíšova příchodu bylo „... hledat a zachránit, co bylo ztraceno“ (Lukáš 19:10). Kvůli svým hříchům jsme byli Bohu, [2] našemu Stvořiteli, vzdáleni a cizí: byli jsme jako jeho nepřátelé [3]. Ježíš zvítězil nad hříchem, [4] přinesl nám odpuštění, smířil nás s Bohem, [5] obnovil náš život, [6] a přivedl nás zpět k synovství. Tak můžeme Boha opět nazývat svým Otcem, [7] být ve věčném společenství s ním a s Ježíšem a se VŠEMI, kdo ho milují.

Všichni, kdo slouží Ježíši, budou tam, kde je Ježíš.

Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ (Jan 12:24-26)

V kontextu výše uvedeného úryvku Ježíš mluví o svém utrpení a o tom, co z jeho utrpení a poslušnosti vzejde. Přinese mnohý užitek a spásu všem, kdo ho poslouchají. Podobně ti, kdo ho následují, by měli být připraveni vzdát se svého života (ne nutně fyzicky, ale především duchovně – nežít pro sebe), a proto jim dává zaslíbení, že s ním budou navždy; jako se účastnili jeho utrpení, tak se budou účastnit i jeho slávy. Podobně se píše ve 2. listu Timoteovi a Janově evangeliu:

Věřohodné je to slovo: Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít. Jestliže s ním vytrváme, budeme s ním i vládnout. Zapřeme-li ho, i on nás zapře. (2 Timoteovi 2:11-12)

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte.“ Řekne mu Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš.“

Jak bychom mohli znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Jan 14:1-6)

Ježíš povzbuzuje učedníky, aby mu důvěřovali, protože právě proto přišel: aby ukázal cestu k Otci, připravil nám místo a vzal nás s sebou do nebeské slávy — do věčného společenství s ním a s Otcem. Toto je cíl pro všechny, kdo chtějí Ježíše následovat.

Navzdory těmto Ježíšovým slovům Svědkové Jehovovi učí, že existují dvě skupiny křesťanů, které mají různou naději: [8] Jedna skupina (tvořená 144 000 vyvolenými) má nebeskou naději. Druhá skupina (velký zástup) má pozemskou naději. Tento výklad zastávají, protože přehlížejí jasná slova Ježíše a apoštolů.

Ježíš jednoznačně říká, že všichni, kdo mu slouží, a všichni, kdo uvěří slovům apoštolů, budou spolu s ním, uvidí jeho slávu v plnosti a budou se dělit o stejnou radost [9] jako on. Kromě výše zmíněných Ježíšových slov je v Novém zákoně také mnoho míst, která hovoří o nebeské naději, kterou křesťané mají. [10] Svědkové Jehovovi si tyto pasáže vykládají tak, že se týkají výhradně 144 000 vyvolených, nebo že „se to týká prvních křesťanů“ [11].

Následuje pasáž, která je jedním z pilířů jejich učení:

Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království... On odpověděl: „Když pán ustanovuje nad svým služebnictvem správce, aby jim včas rozdělil pokrm, který správce je věrný a rozumný? Blaze tomu služebníkovi, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí. Vpravdě pravím vám, že ho ustanoví nade vším, co mu patří. Když si však onen služebník řekne: ‚Můj pán dlouho nejde‘ a začne bít sluhy i služky, jíst a pít i opíjet se, tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, vyžene ho a vykáže mu úděl mezi nevěrnými. (Lukáš 12:32,42-46)

Tato pasáž — podle nich [12] — mluví o 144 000 vyvolených, kteří tvoří „malé stádce“. Navíc na základě této pasáže vyžadují, aby jejich členové bezvýhradně poslouchali společnost Strážná věž, protože ta je „věrným služebníkem“, „který dává ostatním služebníkům jídlo v pravý čas“.

Podíváme-li se na v. 32 v jeho kontextu, je zřejmé, že Ježíš tato slova neadresoval zvláštní skupině svých následovníků, ale jsou součástí povzbuzení, která platí vždy a pro každého, kdo ho chce následovat. Stádce je malé ne proto, že by se skládalo ze 144 000, ale protože se skládá z těch, kteří krácejí po úzké cestě. [13]

Podle Ježíše by nikdo neměl být menší nebo větší. Všichni si máme být bratry a sestrami — dětmi téhož Otce. [14]

V podobenstvích nemáme brát každý detail doslova, protože jde o obrazný způsob vyjádření myšlenek. Toto podobenství má podobný obsah jako to předchozí (verše 36-40). Ježíš vyprávěl mnoho podobenství, která povzbuzují k bdělosti, protože pouze vytrvalostí v dobrém a v poslušnosti jemu můžeme dosáhnout cíle.

Nakonec ve verších 47-48 je vyjádřena myšlenka, že každý je zodpovědný podle toho, kolik přijal: ti, kdo znají Boží vůli — křesťané, i ti, kdo ji neznají — ostatní.

V dalším textu se zamyslíme nad otázkami, jestli se novozákonní zaslíbení vztahují pouze na první křesťany a zda jsou i tací věřící, kteří do nebe nepůjdou.

⚓ 2 Vztahují se novozákonní zaslíbení pouze na první křesťany, nebo na všechny křesťany?

Ježíš přišel zachránit lidstvo, aby volal všechny, kteří touží po Boží slávě. Z toho je jasné, že Nový zákon nebyl napsán pouze pro první křesťany nebo pro 144 000 vyvolených křesťanů.[15] Novozákonní zaslíbení se týkají všech křesťanů ve všech dobách. Následující pasáže to potvrzují.

Apoštol Jan píše o Ježíšově příchodu na tento svět:

Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha. (Jan 1:10-13)

Ježíš nepřišel jen pro příslušníky své generace, ale pro všechny (tuto skutečnost přijímají i svědkové Jehovovi). Janova slova, že ti, kteří ho přijmou, dostanou moc stát se Božími dětmi, tedy platí pro každého, kdo v něj věří.

Podle Římanům 8:12-17 jsou Boží děti vedené Božím Duchem a jsou Božími dědicové a spoludědicové Krista. Neměli by být Kristovi spoludědicové spolu s ním v nebi?

A tak, bratří, jsme dlužní, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.

Podobně jsou křesťané nazýváni „semenem Abrahamovým“, „dědici zaslíbení“, „Božími dětmi“, „Božím chrámem“ a „novým Izraelem“ (Galatským 3:6-7.16 a 29; Efezským 2:11-22; 3,6-7; Římanům 8:17; 1. Korintským 3:16-17 atd.). Svědkové Jehovovi tvrdí, že všechny tyto výrazy platí pouze pro první křesťany a pro 144 000 vyvolených [16].

V případě Římanům 8:17 vidíme, že tento výklad je zcela neopodstatněný. Můžeme ještě prozkoumat některé další případy.

Pavel vysvětluje v listu Galatským 3 o synech Abrahamových:

Pohledte na Abrahama: ‚uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘ Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry. Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohané národy, dostal už Abraham zaslíbení: ‚V tobě dojdou požehnání všechny národy.‘ A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem.

Pavel říká, že synové Abrahamovi jsou všichni ti, kdo věří (v. 6-7), protože následují Abrahamovu víru. Podle v. 9 jsou požehnání spolu s Abrahamem. Jsou Božími syny díky víře v Ježíše Krista (v. 26) a dědici podle zaslíbení (v. 29). Jejich víra je zárukou jejich dědictví (v. 26-29).

Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem,

otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.

Abraham (podle učení svědků Jehovových je dědicem pozemské naděje) tedy zdědí stejné požehnání jako všichni ti, kdo věří v Ježíše, kteří jsou Božími dětmi a dědici nebeské naděje.[17]

V této souvislosti se dostáváme k další otázce:

⚓ 3 Existují věřící, kteří nepůjdou do nebe? Dostali se věřící ze Starého zákona do nebe?

⚓ 3.1 Jednota všech věřících

Abychom mohli tuto otázku správně zodpovědět, měli bychom si ujasnit, že Nový zákon hovoří o jednotě všech věřících, jak můžeme vidět ve výše uvedeném textu (že všichni věřící jsou požehnáni spolu s Abrahamem), nebo také v jiných pasážích. Ježíš v evangeliu vysvětluje, že Abraham, Izák a Jákob budou spolu se všemi proroky a se všemi spasenými společně v Božím království.

Ježíš procházel městy i vesnicemi, učil a přitom stále směřoval k Jeruzalému. Kdosi mu řekl: „Pane, je opravdu málo těch, kteří budou spaseni?“ On jim odpověděl: „Snažte se vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni. Jakmile už jednou hospodář vstane a zavře dveře a vy zůstanete venku, začnete tlouci na dveře a volat ‚Pane, otevři nám‘, tu on vám odpoví: ‚Neznám vás, odkud jste!‘ Pak budete říkat: ‚Jedli jsme s tebou i pili a na našich ulicích jsi učil!‘ On však vám odpoví: ‚Neznám vás, odkud jste. Odstupte ode mne všichni, kdo se dopouštíte bezpráví.‘ Tam bude pláč a skřípění zubů, až spatříte Abrahama, Izáka a Jákoba i všechny proroky v Božím království, a vy budete vyvrženi ven. A přijdou od východu i západu, od severu i jihu, a budou stolovat v Božím království. Hle, jsou poslední, kteří budou první, a jsou první, kteří budou poslední.“ (Lukáš 13:22-29)

Ježíš odpovídá na otázku, kolik bude spasených. Ukazuje, jak je důležité, abychom jeho slova nejen poslouchali, ale také naplňovali. Mluví pouze o dvou skupinách lidí: o těch, kteří nejsou zachráněni, a o těch, kteří zachráněni jsou a budou společně s proroky stolovat v Božím království. Ti, kteří „přicházejí od východu a západu a od severu a jihu“ zahrnují všechny, kteří Ježíše přijmou a nakonec se v Božím království budou radovat z téhož společenství s Bohem jako Abraham a proroci[18].

Také v listu Židům je vyjádřeno, že Bůh připravil stejný dar a tutéž plnost pro věřící, kteří žili ve Starém zákoně, i pro ty, kteří žili v době Nového zákona (Židům 11,8-10.16.39-40)[19].

Pokud Svědkové Jehovovi tvrdí, že starozákonní věřící a mnozí z novozákonních věřících mají jen pozemskou naději — měli by to doložit jasnými pasážemi. Podívejme se na některé z pasáží, které k tomuto účelu nesprávně používají [20].

⚓ 3.2 Jsou věřící, kteří nepůjdou do nebe?

Svědkové Jehovovi chtějí ukázat, že jsou věřící, kteří nepůjdou do nebe. Tuto myšlenku opírají především o verš v Janovi 3:13 tak, že až do doby, kdy Ježíš tato slova promluvil, nikdo do nebe nevešel. Proto lidé ve Starém zákoně nešli do nebe, ale měli jen pozemskou naději.

Pro správné vysvětlení tohoto verše je užitečné podívat se na jeho kontext:

Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka. (Jan 3:11-13)

Nikdo z těch, kdo žijí na zemi, nebyl v nebi, kromě samého Ježíše. Proto nikdo z lidí nemůže zjevit to, co zjevil on [21]. On jediný má nebeský původ, přišel od Otce shůry a má poznání a autoritu mluvit o nebeských věcech a zvat nás tam. Ježíš v této pasáži nemluví o osudu mrtvých.

Stejná myšlenka je vyjádřena i později v kapitole 3:

Kdo přichází shůry, je nade všecky. Kdo pochází ze země, náleží zemi a mluví o pozemských věcech. Kdo přichází z nebe, je nade všecky; svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. Kdo však jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý. Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti. (Jan 3:31-34)

Svědkové Jehovovi navíc uvádějí několik konkrétních příkladů významných postav Starého zákona a tvrdí, že tito lidé nejsou a nebudou v nebi: [22]

a) David (Skutky 2:34 „David totiž nevstoupil do nebe...“)

Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. David o něm praví: ‚Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici, abych nezakolísal; proto se mé srdce zaradovalo a jazyk můj se rozjásal, nadto i tělo mé odpočine v naději, neboť mě nezanecháš v říši smrti a nedopustíš, aby se tvůj Svatý rozpadl v prach. Dal jsi mi poznat cesty života a blízkost tvé tváře mne naplní radostí.‘ Bratří, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až dodnes. Byl to však prorok a věděl o přísaze, kterou se mu Bůh zavázal, že jeho potomka nastolí na jeho trůn; viděl do budoucnosti, a mluvil tedy o vzkříšení Kristově, když řekl, že nezůstane v říši smrti a jeho tělo se nerozpadne v prach. Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte. David nevstoupil na nebe, ale sám říká: ‚Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy.‘ Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem.“ (Skutky 2:22-36)

Petr chce dokázat, že Ježíšovo vzkříšení bylo předpovězeno a že starozákonní proroctví se nemůže naplnit na Davidovi, protože ten nevstal stejným způsobem jako Ježíš. Pouze Ježíšovo tělo nezůstalo v hrobě. Tento kontrast má zdůraznit Ježíšovo vzkříšení, ale neříká nic o Davidově stavu ve věčnosti.

b) Jób (Jób 14:7-15)

Jób 14,7-15 vyjadřuje beznadějná slova člověka v utrpení; slova, která později vyvrací sám Jób (viz Jób

19,25–27) [23] Nevyjadřuje se k tomu, co je po smrti, a vůbec se nezabývá otázkou pozemské či nebeské naděje.

c) Jan Křtitel (Matouš 11:11–12)

Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší než Jan Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on. Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají. (Matouš 11:11–12)

Ježíš chtěl lidem ukázat, že radostná zvěst, kterou hlásá, má vyšší duchovní hodnotu než vše ostatní, co se nachází ve Starém zákoně. Proto obrazně vyjadřuje, že Jan Křtitel je sice největším prorokem, nicméně patří do Starého zákona (je posledním starozákonním prorokem), a proto kdokoli v Božím království (ti, kdo žijí v době hlásání Království — Ježíšovy radostné zvěsti — v Novém zákoně) je větší než on, protože už znají Ježíšovu spásu [24].

Podobným způsobem — při zohlednění kontextu — je možné odhalit zneužívání dalších pasáží svědky Jehovovými [25].

4 Je zaslíbení „dostat zemi za dědictví“ dáno jiné skupině věřících?

Často zmiňovaným argumentem Svědků Jehovových je, že Bible hovoří také o zaslíbení „dostat zemi za dědictví“, a že se tedy musí týkat jiné kategorie věřících. Je tomu skutečně tak? Ježíš o tomto zaslíbení mluvil v kázání na hoře:

Když spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Tu otevřel ústa a učil je: „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni. Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha. Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi. (Matouš 5:1–12)

Všechna zaslíbení: „jejich je království nebeské“, „budou potěšeni“ „dostanou zemi za dědictví“ „budou nasyceni“, „dojdou milosrdenství“, „uzří Boha“ a „budou nazváni Božími syny“ vyjadřují hlubokou radost a naplnění, které Bůh připravil těm, kdo ho hledají s čistým srdcem. Ti, kteří jsou chudí v duchu, tiší, hladovějí a žízní po spravedlnosti jsou milosrdní, mají čisté srdce a působí pokoj, jsou lidé s upřímnou a hlubokou touhou po Bohu. Není možné je rozdělit na dvě skupiny.

⚓ 5 Podporují Zjevení 7 a 14 teorii dvou skupin?

Svědkové Jehovovi tvrdí, že Zjevení 7:1–8 a 14:1–5 mluví o těch, kteří zdědí nebeskou naději, a 7:9–17 o těch, kteří budou žít v pozemském ráji.

Obrazné výrazy použité v knize Zjevení nejsou jednoduché, a proto je tato kniha často zneužívána k různým falešným výkladům.

V tomto případě je v argumentaci Svědků Jehovových několik protiřečení :

Pokud Svědkové chápou izraelské kmeny v symbolickém smyslu (tj. že nepředstavují židovské křesťany, ale určité křesťany vybrané ze všech národů), na jakém základě pak chápou číslo 144 000 doslovně?

$12 \times 12 = 144$ je symbolické číslo. Stejně tak „tisíc“ je symbolické číslo, které pravděpodobně symbolizuje plnost.

Jak 144 000 ve Zjevení 14:3, tak velký zástup (v kapitole 7:9–17, především verše 9 a 15 — kde dokonce slouží v jeho chrámu) stojí před Božím trůnem. Je tedy svévolné tvrdit, že 144 000 je v nebi a velký zástup na zemi.

Ti, kdo patří k velkému zástupu, jsou oblečeni do bílých šatů (Zjevení 7:9), což je zaslíbená odměna těm, „kdo zvítězí“ (Zjevení 3:5), spolu s jistotou, že budou zapsáni do knihy života (a tedy právem vstoupit do nebeského Jeruzaléma). Podobně ti, kdo zvítězí, budou v Božím chrámě (Zjevení 3:12) a budou sedět na Ježíšově trůnu (Zjevení 3:21).

Neexistuje žádný náznak, že existují dvě skupiny lidí, kteří zvítězí, nebo že někteří budou pouze oblečeni do bílých šatů, ale neobdrží nebeské zaslíbení.

⚔ 6 Jedno stádo a jeden pastýř

Jako poslední pasáž uvedeme Jana 10,14–16, kde Ježíš prohlásil:

Já jsem dobrý pastýř a znám své vlastní a mé vlastní znají mne, jako Otec zná mne a já znám Otce, a svůj život pokládám za ovce. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince; i ty musím přivést a uslyší můj hlas; a stanou se jedním stádem s jedním pastýřem.

Podle výkladu Svědků Jehovových nejsou „jiné ovce“ přijaty do nové smlouvy mezi Bohem a duchovním Izraelem (církví), ale zdědí jenom pozemské zaslíbení. [26] Tento výklad je v rozporu s poslední větou v citované pasáži: „stanou se jedním stádem s jedním pastýřem“, . V době Starého zákona a také v Ježíšově době existovalo nepřátelství mezi Židy a pohany. Ježíš přišel, aby toto nepřátelství zničil a sjednotil v jedno tělo (církve) všechny, kdo věří v Boha. [27]

Z toho můžete vyčíst, že jsem porozuměl Kristovu tajemství, které v dřívějších pokoleních nebylo lidem známo, ale nyní je Duchem zjeveno jeho svatým apoštolům a prorokům: že pohané jsou spoludědicové, část společného těla, a mají v Kristu Ježíši podíl na zaslíbeních evangelia. (Efezským 3:4–6)

To je Boží tajemství: že Bůh všechny své děti spojuje, dává jim stejné dědictví a hluboce je sjednocuje.

Svědkové Jehovovi chtějí toto tajemství zničit tím, že říkají, že „z jednoho budou dva“, zatímco Bible říká, že „dva budou jedno“.

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Nebe je konečným naplněním naší víry. Nepatří do hmotného, viditelného světa (1 Korintským 15:50.53; 2 Korintským 4:17-18). „Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne“ (1. Korintským 13:12). Původním Božím plánem bylo, aby člověk žil věčně v dokonalém vztahu s ním – naším Otcem. Ve věčnosti budeme mít plnost tohoto vztahu spolu se všemi věřícími
2. Efezským 2:1-3.
3. Koloským 1:21.
4. Římanům 8:3-4.
5. Koloským 1:21-23; 2. Korintským 5:18-21.
6. Efezským 4:20-24; 2. Korintským 5:17; Galatským 6:15.
7. Římanům 8:15; Jan 1:12-13.
8. Vlášda, díky které nastane ráj. — New York : Watchtower Bible and Tract Society, c1996. — 31 s.
9. Viz také Zj 3:12-21.
10. Židům 3:1; 10:34; Filipským 3:20; Koloským 1:5; 1. Petrův 1:4; 2. Korintským 5:1-10; Efezským 2:6.
11. Sjednocení v uctívání jediného pravého Boha. — New York : Watchtower Bible and Tract Society, 1991. — 191 s.
12. Vlášda, díky které nastane ráj. — New York : Watchtower Bible and Tract Society, c1996. — 31 s.
13. Lukáš 13:23-24; Matouš 7:13-14.
14. Mezi křesťany samozřejmě existují rozdíly v odpovědnosti. Starší křesťané mohou více pomáhat mladším, ale jejich vztahy by měly zůstat sourozenecké. Každý křesťan je zodpovědný za budování svých bratrů a sester. 1 Petr 4:5; Efezským 5:18-21.
15. Jak tvrdí Svědci Jehovovi: Sjednocení v uctívání jediného pravého Boha. — New York : Watchtower Bible and Tract Society, 1991. — 191 s.
16. Navždy se těšte ze života na zemi! — New York : Watchtower Bible and Tract Society, c1996. — [32] s.
17. Viz vysvětlení Římanům 8:17 výše.
18. „Ležet u stolu“ znamená v židovském chápání být spolu, mít společenství. Viz Lk 14,15-24 a Mt 8,11-12, kde je zdůrazněna stejná myšlenka: Židé, kteří se považovali za „syny království“, protože byli vyvoleným národem, budou vyvrženi do temnoty, a jiní budou vyvoleni (křesťané), kteří budou v Božím království sedět společně s těmi ze Starého zákona, kteří byli poslušní
19. Jak jsme také dříve viděli v listu Galatským 3 o Abrahamovi: má stejné dědictví a je požehnan spolu se všemi, kdo uvěřili
20. Měli bychom zmínit, že oni sami neměli vždy toto učení. Myšlenku o rozdělení věřících do dvou skupin zveřejnili až v roce 1935, kdy začali tvrdit, že Ezechiel 9:1-11, Jan 10:16, Matouš 25:31-46, Zjevení 7:9-17, Skutky 2:29 a 34, Job 14:13-15, Matouš 11:11 a Jan 3:13 hovoří o pozemské naději a že počet 144 000 vyvolených byl naplněn (Sjednocení v uctívání jediného pravého Boha. — New York : Watchtower Bible and Tract Society, 1991. — 191 s.)
21. Viz také Jan 1,18: „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“ Nikdo Otce neviděl, nikdo ho skutečně nepoznal: jen Ježíš ho mohl zjevit. Proto musí mít jeho slova autoritu pro ty, kteří touží Boha poznat
22. Navždy se těšte ze života na zemi! — New York : Watchtower Bible and Tract Society, c1996. — [32] s.

23. V Jóbovi 14:7-15 Job mluví tak, jako by vůbec žádné vzkříšení ani žádná (pozemská) naděje neexistovala; později je však vidět, že poznal, že zánik jeho pozemského těla není koncem jeho existence.
24. Výraz „Boží království“ nebo „nebeské království“ nemůžeme vždy ztotožňovat s nebem nebo s církví, protože Ježíš vyprávěl mnoho podobností, v nichž používal tyto výrazy, aby ukázal jen některé aspekty Božího působení. Vstoupit do nebeského království často znamenalo přijmout Ježíšova slova, obrátit se k Bohu nebo obecně žít s Bohem, a to nejen po smrti, ale už od nynějška.
25. Ezechiel 9:1-11 mluví o trestu pro Židy v době babylonského vyhnanství. Kvůli svému modlářství a hříšnému životu byli Babylóňany poraženi, jejich chrám byl zničen, mnozí z nich byli zabiti a ti, kteří zůstali, byli odvedeni do vyhnanství. Přesto Bůh slíbil, že ne všichni budou zničeni, ale zůstane ostatek, který bude poslušný a unikne. Tato pasáž nemá nic společného s otázkou pozemské nebo nebeské naděje různých lidí. Jan 10:16 a Zjevení 7 jsou vysvětleny na jiném místě tohoto tématu
26. Sjednocení v uctívání jediného pravého Boha. — New York : Watchtower Bible and Tract Society, 1991. — 191 s.
27. Efezským 2:15 (11-22); 3:4-7; Židům 11; Jan 10:16; Galatským 3:9; Římanům 4:16.

© 2022 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamena, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.